

Kaldewey Kelemen †.

Ha a Jankót művészi ónja
Nem úgy alkotta volna meg,
Hogy ajkait mosolyra vonja
S derűt mutatnak a szemek ;

Ha a Jankót egyáltalában
Nem úgy *rajzolta* volna le;
De *hűsből* istenigazában
Teremt s leiket ad bele :

Úgy ez a mi paraszt-satyrunk
Könyezve ülne e helyen,
Ahogy mi is lélekben sirunk
Ravatalánál könnytelen'.

Mulattató, vig élezeinknek
Ő adta meg külső meztét,
Egy tollvonásra ébredének
Alakjaink itt szerteszét

Megállt keze a rajzolónak. —
Őnját letette. Balga tett!
Az első piktora Jankónak
Szint' az első halottja lett!

Kibékülünk már végzetteddel,
Sőt áldjuk Istent végedért ;
Mert a küzdéses életeddel
Sok kinod is im' véget ért!

Felelős szerkesztő :
Dr. NUKI.

Megjelenik minden vasárnap.
Előfizetési ár negyedévre 1 frt 50 kr.
Egyes szám 15 kr.

Szerkesztőség és kiadóhivatal.
Széchenyi-tér 12. z.

Hirdetések igen előnyös áron vétetnek föl.

KUN LÁSZLÓ

opera négy felvonásban

zenéjét és szövegét írta

AMTMANN KÁROLY.

(Folytatás.)

7.

(A Quintett leéneklése után távolról dudajátéka hallatszik és annak notája szerint dall, először távolról, mindinkább közelebb, míg énekelve fellépnek.)

Jövőjét ki tudni kíván
Ne legyen fukar, egy hitván,
Mert csekély apró pénzért
Jövő titkája-hoz fért.
Nyulj zsebedbe addj pénzt hát
És megmondjuk mi vár rád.

4-ik jelenet.

Mig Árbotz, Törtöl, Kemencse és Edua ezt éneklék, az ének vége felé mint cigányok öltözve és ismeretlen névé, tánczolta és énekelve fellépnek. Az előbbieket.

Edua (a királyhoz közelít, aki keze tenyerét joslásra felmutatja)

Duo és kar.

Edua, Ej ej, ránc rosszat mutat,
Király, Aggkört jelent, jól mondad,
Edua, Arcban, nem a tenyeren
Uram, lesz szerencsétlen,
Elvész orgyilkos kezen,

Kar. Nagy Isten!

Király, (kezét visszahuzva és Eduának pénzt adva)
Vedd, a tréfát mit sem ért,

Edua, Isten áldását ezért;
Tudnék csak jobbat joslani

Király, Hogy ne, tudsz te jól megcsalni,

Edua, Addj hitelt uram szavamnak
Kivégeznek tégedet,
Nincs erő oly hatalmadnak
Gátolni, nincs menhelyet,

Király, Hitelt adjak szavaidnak
Férfi vagyok és nem nő,
Josladért nem hajlik e nyak
Nem soha királyi fő.

Edua, Addj hitelt uram szavamnak
Kivégeznek tégedet

Nincs erő oly hatalmadnak
Gátolni, nincs menhelyet

Király, Hitelt adjak szavaidnak
Férfi vagyok és nem nő,
Josladért nem hajlik e nyak
Nem soha, királyi fő.

Kar, Hinni kell'ne szavaidnak
Kivégezhetik ötet

Nincsen erő hatalmainak
Nem talál ő menhelyet,

(Az esti harang megkondul.)

Kar,

Halljad est harangja kondul
Az imánk Istenhez fordul;
Éljen a király, a tron
Es a drága, édes hon,

Recitativo (Mizához)

Király, Az est harangja nyugalomra hív; mutasd

A' nyugvo helyet most,
Edua (félre) A' nyugvó helyet az örök álomra.

Kar,

Álom Istene környezem
Az álom legszebb képekkel
És ha téged körülveszen
Gyönyört keltsen álmodban fel,
És aludj, míg a napfény
Dallama a vig madárnak
Téged, mint királyi lény,
Ébresztenek, utra várnak.

Az ének után a király környezetével 's Mizával távozik. Amidőn a király környezetével távozott, Aida gondolatokba merülve állt és Edua rokonaival titkon értekeztek. a

Kar.

Aludni menjünk most tehát
Nyugodjunk most reggelig
Boldog ki látta királyát —
Öröme rajta telik,

(A mester, bíró és jegyzőhöz fordulva)
Tudos urak jó éjszakát,

Bíró

Mester

Jegyző

Cimezetek mindig így hát,

V-ik jelenet.

Aida, Edua, Törtöl, Árbotz és Kementse,

Duo

(míg Árbotz, Törtöl és Kementse maguk között beszélnek)
Aida (úbrándozásából felébredve és Eduát észre véve)

Ha! ép jokor,

Edua, Miért jokor,

Aida, Ha! ép jokor, jer joslj nékem,

Edua, Az megtörténhet, lányom, ékem,

Aida, Mit vélsz, királyunk hajlama
Szerencsét hoz-e?

Edua, Oh ama

Csábitó, vést csak hoz reád.

Aida, Szerelmemért csak ez tehát?

Edua, A' mily nagy a nő környezet,
Mint láttad ma, szeret 's megvet,

Aida, Atyám átkoznom kellene

Valóban, ha így van

Mily szégyenemre tellene —

Utálom holtiglan.

Edua, Atyját átkozni kellene

Valóban ez így van

Mily szégyenedre tellene —

Utált meg, holtiglan,

(Aida, Eduának pénzt adva, hamar távozik)

Recitativo,

(ez csak szavakkal lesz előadva)

Edua, A' király reánk nem ismert, Hanem el most
a kertbe, a hol biztonságban vagyunk 's az
alvoszobája ablakát találjuk.

Árbotz. De bizonyos-e, hogy ott alszik; jól kuttattad-e?

Edua, Biztos lehetsz benne.

Quatuor.

(Árbotz, Törtöl, Kemencs és Edua.)

El, az ora ütött
Bosszu rég várt orája,
Mely a már régot szót
Halált kiméri rája,

Edua, Te rontád jövőmet
Ezért bosszumat vedd!

Quatuor.

El, az ora ütött s. t. b.

(Vége következik.)

A részvét-küldött.

— Kati menjen át a szomszédnéhoz, a kinek tegnap temették az urát. Mondja meg a ténsasszonynak, hogy tisztelem, magam mentem volna át, de beteges vagyok. Mondja meg neki hogy ne sirjon, vigasztalódjék. Hiszen a kedves férje csak a földről távozott el, a lélek halhatatlan s a menyben ismét találkozni fognak. Mondja meg neki, hogy hiszen mindnyájan halandók vagyunk, mi is porrá leszünk. Aztán kérdezze meg, hogy nem kölcsönözhetné a palacsinta sütőt. Értette?

— Igenis értettem.

(Kati átmegy a szomszédasszonyhoz, s így jár el küldetésében):

— Tiszte! a ténsasszony, azt izeni, hogy ne sirjon hanem kölcsönözze ide estére a palacsinta-sütőt.

Az üldözött ember.

Hát nem vadjok én edj üldözött ember? Elmegyek a Pintér-fördübe, ott ki von irva: Kéretik a medenczébe nem küpni. Elmegyek a Modorász oszodábo, ott is ki van irva, hojd kéretik a medenczébe nem küpni. Elmegyek a balokán oszodába, ottand is ki van irva, kéretik a medenczébe nem küpni. Medjek az Englihez.

Kakutyi — Makutyi

budalavárosi jó szomszédok.

Kakutyi. No koamsia, hát éztet moandja még ha tuodi. Hoagy miér köetik esoamóra oa buodolavárosi fuavarosok a loaviknak oa foarkát?

Makutyi: Hoát hoagy née loagjon oa födrée.

Kakutyi: Dá dée hoa néem kéell! Néem toaláta éel. Oazér köetnek esomót a loavik foarkára, hogy éel ne féelejese, hogy oaz noap má koapott éenni.

Egy jóra való bakának éppen úgy kell szeretnie a fegyverét, mint a szakácsnéját.

Mikor a kapitány úr lósrított komandóroz, úgy köll röpdülni, hogy a telegráfpóznák elsárguljanak irigységükben.

Milike: Éva, miért néz magára az a baka bácsi olyan barátságosan, mintha ismerősök volnának?

Éva: Hát hiszen ismerősök is vagyunk mi. Egy századnál szolgálunk.

Zsuzsi: Gondujja csak el, az ézczaka magáru ámodtam, oszt maga mellém kerütt és átkarutt.

Baka: Nem löhet a' lölköm! Mer akkor ippeg a puskaporos toronyná vótam vachon, külömben szívesen elgyüttem vóna átkarúnyi ámábo.

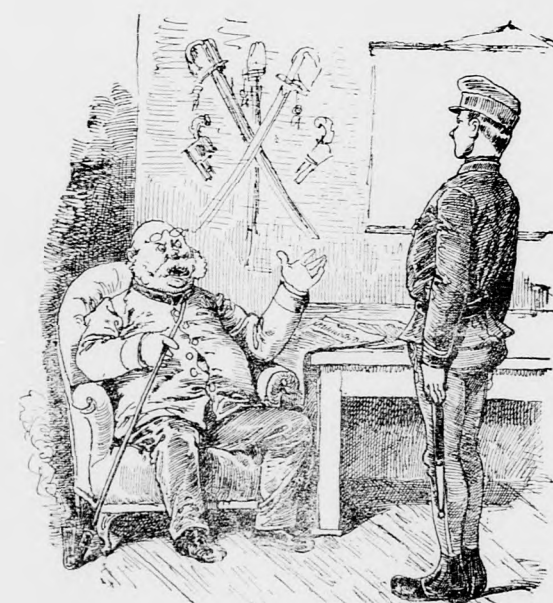

Káplár: Már három éjszaka dorbézolt, hogy fog maga a gyakorlatokon egreczirozni?

Közember: Ma ugyis örségen leszek, ott majd kialszom magamat, káplár úr!

Százados: Kutya teremtette, ma megint úgy masiroztok mint egy század szopóságerek!

Századparancsnok: Holnap öfölsége születése napja lesz, a legénységet meg kellene örvendtetni valamivel. Mondja csak őrmester, mit adjunk nekik?

Őrmester: A nagygyakorlatok alatt hat heti urlaubot százados úr!

Mikor a hadnagy úr sétálni megy, Feszül a ruha rajt' dülld a begy. „Herkules-mell!“ — hangzik minden fele; Köznéven azonban „vatta“ neve.

Altiszt: Mit tesz maga akkor, amikor egy vendéglőbe akar bemenni, s ott tisztek ülnek?

Infanterist: Akkor — be sem megyek abba a kocsmába.

Gugyi Pétör — Kobak Pál.

baranyai tarisznyások diskurtizálása.

Kobak: Haj-haj nászom! Mellynémü nagy katonai bévonulást láttom am' múlt hétön az országútján av' váross felé. Még tüzerágyút is szömléltem. Nagyon szép vótt, csak aztat nnöm tuttam mömmagyarázni, ho'm miér hogy az algyu véginél két tüzer ül háttal a loaknak?

Gugyi: Nagyon ésszerű annak at' tudomása. Hát tnggya kee nászom, az am'ménkü algyu annyira rázós, hogy aztat egy tüzer nem biri ki, há ütetnek meléje még égygyet.

Kié a nyul?

X. községben a vadászterületet maga a lakosság birja.

A jegyző puskájával a tanító a harangozó krumplijában egy nyulat lőtt, a melyet aztán a harangozó magáénak akart tulajdonítani.

A notárius neszét vette a perpatvarnak, ő is jogot formált a nyulhoz.

Igy lön azután a nyul nagy vita tárgya.

A jegyző azt mondta, hogy az övé a puska; a tanító meg azzal érvel, hogy ő lőtte a nyulat; míg a harangozó azzal állott elő, hogy legjogosabban őt illeti a vad, mert az ő krumplijában lőtték.

Ezen aztán sehogy sem tudván eligazodni, azt határozták, hogy a nyulat meg kell sütni, s aki aztán a szentírásból legszebb mondatot tud idézni, azé legyen a pecsénye.

A jegyzőt illetvén az elsőség, ketté metszé a nyul hátát és szólt:

Megnyilt vala az ég kárpitja, melyen az Úr apostola mennyekbe ment.

A tanító erre fogá a tálat a nyullal, s annak forró levét a jegyző fejére öntvén, mondá:

— És felkené őt az Úr szentelt olajjal.

Persze, hogy erre összeverekedtek mind a ketten; a harangozó pedig fogta a nyulat és odakiáltott nekik:

— Ha mindnyájan megbotránkoztok is benne, én soha meg nem botránkozom!

S ezzel a nyullal odább állott!

Ez is zóna.

Mikor a Saufmagen úr kedvet kap az ivásra, mint afféle ember, ki halad a korrall, ezt is zóna szerint cselekszi meg.

Az első zóna a Féhn vendéglő — ez belekerül 2 pohár sörbe.

A II-ik zóna a Sillay — ez már 4 pohár sörbe kerül.

A III-ik zóna a Magyar király — ez hat pohár sörbe kerül.

A IV-ik zóna a Hétfejedelem — itt 8 pohár sör jut a garatra.

Több zónára már nincsen szüksége, mert eddigre már teljesen elzónázott — az eszméletétől.

Másnap aztán visszafelé kezdi meg a zónát.

Az épülő kir. táblai palota előtt.

— Ugyan mit építenek itt, ha meg nem sérteném? kérdi a városba jött paraszt egy úrtól, ki ép nagyban szemlélte a kőmives-munkát.

— Ez bizon atyafi, bolondok-háza lesz a *parasztok* számára — válaszolá tréfásan a városbeli.

— Mindjárt gondoltam olyanfélét, mert az *uraknak* nagyon kicsi volna.

Sörházi logika.

Egyik vendég: Igyál barátom! Nagyon ajánlom, mert ez a sör ma csakugyan gyalázatos.

Másik vendég: Hű? Gyalázatos a sör és te nagyon ajánlod, hogy igyam?

Egyik vendég: Nos igen; mert addig mást nem ütnek csapra, míg ezt mind meg nem isszuk.

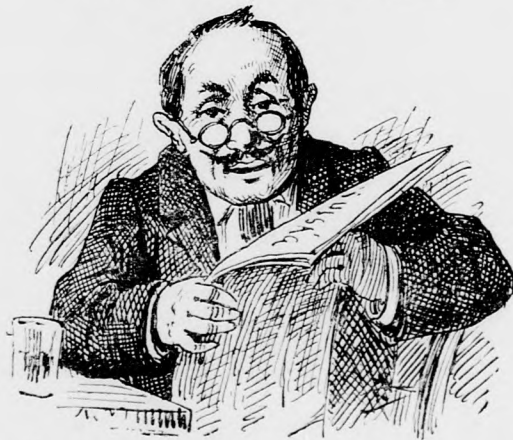
Ő ne ismerné!

Urnö (a vele levő dajkához): Nini, ez egy tábornok!

Dajka: Dehogy nagysága; ez csak ezredes.

Urnö: Honnan tudod azt, te Julesa?

Dajka (sértődve): En nem ismerném a sarzsikat!

HIRTELEN HIREK.

Esernyő-egylet. Új egylet fogja szaporítani a közönség jóvoltát célzó egyesületek számát, melynek czime: „Az esernyőknek a légköri változásokra vo-

natkozó pszichológiai hatásában nyilvánuló erők hasznosításának kipuhatólását czélzó és annak alkalmazását eszközölő egyesület" lesz. Ez egyesület a gazdaközön-ség érdekeit fogja szeme előtt tartani, s a gazdasági téren nagy mértékben érzett hiányt lesz hivatva pótolni. Ez egyesület alapítói ugyanis azon tapasztalati tényből indultak ki, hogy a legtöbb esernyőnek megvan az a maga különös tulajdonsága, hogyha az égnek esőben vagy egyéb természeti tűneményekben nyilvánuló áldását várva, magunkkal visszük valamely kirándulásra, a várt esemény elmarad, s mi bosszankodva csapjuk a sarokba odahaza esernyőnket, mint hiábavaló szerszámot; máskor pedig, midőn sétatálczával henczegeve indulunk el valahova bizva a szép időben, olyan eső szakad a nyakunk közé, hogy tizszeres árt ajánlanánk meg egy bármily ócska, de sikeresen használható esernyőért. Nagyon hasznos dolog tehát az esernyőnek magunkkal való vitele vagy otthonhagyása által beállani szokott légköri változásokat a nagyközön-ség érdekeinek megfelelőleg idézni elő, vagyis a szükségnek megfelelően esős vagy szép időt hozni valamely terület fölé. Ezt czélozza a megalakulandó egyesület. Működését azzal fogja elkezdni, hogy az összes környékbeli esőernyő birtokosokat fölhívja egy általános esőernyő versenyre. E verseny megtartása oly módon eszközöltetik, hogy az egylet helyiségeiben megjelent esőernyő tulajdonosok párosával kiküldetnek több mért-földnyi távolságra a szélrózsa minden irányában; még pedig úgy, hogy minden pár ember közül az egyik magával viszi, a másik pedig az egylet helyiségeiben hagyja esernyőjét. Már most ki fog tűnni, hogy az elvitt, vagy az otthonhagyott esernyők gyakorolnak-e nagyobb hatást a légkörre. A kívánt eredményt elért esernyők további versenyre küldetnek ki, illetőleg marasztatnak a négy fal között mindaddig, míg a remélhetőleg több ezerre rugó, ambíciózus esőfogók közül vagy 10—15 darabnak kiválósága konstatalható lesz. Ez esőernyőket azután a lehető legmagasabb áron az egylet meg fogja vásárolni, s a környéken felállítandó fióktelepekre szétosztani. Ezekkel majd azután nagyon könnyű dolog lesz mindenkor a gazdaközön-ségre nézve kedvező időnek előállítása. Mindenesetre nagyon élelmes egy eszme.

Személyi hírek. *Eszterházy* Pál herczeg Kaposvárról, ahol két hirlapirót agyonetetett, legközelebb Pécsre érkezik, hogy — mint értesülünk — itt is agyonbédéztesen egy néhány hirlapirót. — *Biedermann* ur a kárászi pusztáján történt tüzeset alkalmával az ott működött tűzoltóknak, kik önfeláldozó buzgalommal megmérhetetlen vagyont mentettek meg, két akó bort és 10 frtot adott jutalmul. Ime a nemeskeblű, jótékonyágáról világszerte ismeretes, derék milliomos, aki bőkezűen osztja meg vagyonát a szegény néppel, s a hol a munka jutalomra vár, nem szükmarkoskodik, hanem „Kost was kost“! — a tőle megszokott nagyuri áldozatkésztséggel jutalmazza meg a munkás kezeket. Az ilyen tett nem szorul dicséretre. A tett önmagát dicséri. Az Isten adjon sok ilyen derék, bőkezű, áldozatkész, nemeskeblű, jótékony milliomost ez árva hazánknak! Isten éltesse a haza, az általa pártfogolt nép, a társadalom s a biztosító társaságok javára még soká, nagyon soká! Hoch!

A takarékos kutya.

— Olyan okos kutyát még nem láttál, — mint a minő a nagybátyám viz-lája volt. Mindennap két krajczárt kapott a gazdájától, hogy hozzon magának reggelire egy zsemlet a péktől. Egy napon azt veszi észre a nagybátyám, hogy a kutya egy darab kalbászszal jön ki a hentestől. Talán tolvajkodott a kutya, gondolta nagybátyám. Megkérdezi a hentest, hát kisül, hogy a kutya összetakarított öt napi lénungot és kalbászt vett rajta!

Rébus.

A szoba négy sarkán ül egy-egy macska. Minden macska farkán ül egy-egy macska, s minden macska előtt van három macska. — *Összesen hány macska van a szobában?*

(A megfejtők tiszteletdíjúl bérmentve kapják a macska farkát. Megfejtés a jövő számban.)

(A sz. lászloi határban egy faoszlopon a következő hirdetés olvasható:)

Ezen A Lekelön Zsigorujon Tilos Kocsival menni
A Kimelesz Fogva. 5 F. A Bintetés.

Levélczim. Ezen levelem adassék N. N. tésúr Fijajinak, egyik a kadét Oskolában, amásik a Kórház-ispitában. ha pedig otthon vannak akkor a zaptyikná vannak Ahol a Józsi a gazda.

JÖN A KOLERA!

Spanyolnád országba nagy kolera járja,
 Csupán a tavalyi lehet neki párja;
 Meg is ijedt tőle Szapáry miniszter,
 Hogy a kolera majd idáig ellisztel;
 Gyorsan kibocsájtá mérges rendeletét
 Városokhoz, községhez; szólván pedig ekkép:
 „Tisztaság legyen a fő gondotok nyáron,
 S hogy valóban lesz is — töletek elvárom.(?)
 Csatornát, utcákat, házatok tájékát
 Tisztában tartsátok, hogy rajhi ne lépjék át
 Ennek a küszöbét mérges miazmákok,
 Melyek okozandják majdan a haláltok’.
 Húsrá, vízre, tejre, halra és gyümölcsre
 Jól ügyeljetek föl, gyomrotok’ se töltse
 Mindenféle dib-dáb megromlott eledel,
 Mert mondom, hogy csúfos halállal vesztek el.”
 Így szól a miniszter parancsoló hangján,
 Mulat rajta Jankó nagyot mosolyogván:
 Nem ez az orvosság a kolera ellen,
 Jobb szere van neki, el is mondja menten:
 Ime a receptje: „Negyed- vagy félévre
 Fizessetek elő Jankóra Verébre,
 S biztosít titeket, hogy meg lesztek védve
 Kolerától, bajtól; mert a legjobb védre
 A jó egészségnek; hogyha vigan éltek,
 S gondtalan jó kedv közt haláltól nem féltek.”
 Erről gondoskodik Jankó minden héten,
 Orvosságot gyárt ő, s ebben soh’ sem téllen,
 Az ő orvossága minden baj ellen jó,
 Elűz betegséget, még halált is Jankó!

A „Veréb Jankó“ közkedveltségű élcslap

ELŐFIZETÉSI ÁRA:

félévre	3 frt
negyedévre	1 frt 50 kr.

Minden vasárnap gazdag mulattató tartalommal, a helyi és vidéki eseményeket satyrizáló pompás állandó alakok mondókáival fűszerezve jelenik meg a „Veréb Jankó“, mely — közelismerés szerint — a vidéki élcslapok között, úgy elmés tartalmánál, mint ügyes szerkesztésénél fogva, az elsőik között foglal helyet.

A „Veréb Jankó“ szerkesztősége ezenkívül örvendetes irodalmi eseményről értesíti olvasóit. Sikertült ugyanis **Amtmann Károly**

„KUN LÁSZLÓ“

ezimű operájának szövegekönyvét kéziratban magától a szerzőtől megnyernie, melynek közlését a 27-ik számban kezdte meg.